

ע"פ 2955/19 - אורי מוקמל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 2955/19

לפני:

כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש:

אורי מוקמל

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין של בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד (כב' השופטת מ' ברק נבו) בת"פ
9330-06-15 מיום 17.3.2019

בשם המבקש:

עו"ד קרן זרקו זמיר

בשם המשיבה:

עו"ד נורית הרצמן; עו"ד איתי שהם

החלטה

1. לפניי בקשה לעיכוב ביצוע של עונש מאסר בפועל שהוטל על המבקש בגין הרשעתו בעבירות של גניבה בידי מורשה לפי סעיפים 383 ו-393(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); רישום כוזב במסמכי תאגיד לפי סעיף 423 לחוק העונשין; וכן בעבירות לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 ובעבירות לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961. במסגרת הטיעונים לעונש בהליך קמא ציינו הן באת כוחו של המבקש הן המבקש בעצמו כי יש להתחשב בכך שבאותו שלב קיבל האחרון אחריות על מעשיו, בחרטתו ובכך שהגיע להסכם השבה עם מנהל החברה שבה עבד (להלן: הסכם ההשבה וברנד). בגזר דין מיום 17.3.2019 גזר בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת מ' ברק נבו) על המבקש עונש של 18 חודשי מאסר בפועל (לצד עונשים נוספים שאינם מעניינה של בקשה זו) וזאת לאחר שהתחשב במכלול השיקולים הצריכים לעניין, הן לגבי נסיבות ביצוע העבירות הן בדבר השיקולים האישיים המאפיינים את עניינו של המבקש. אשר לסוגיית קבלת האחריות על ידי המבקש צוין כי זו מקבלת משקל מוגבל בלבד בקביעת העונש בנסיבות שלפנינו, שכן לא ניתן לזקוף לזכות המבקש את ההקלה השמורה למי שמקבל אחריות על מעשיו בשלבים מוקדמים של ההליך (הגם שניהול המשפט לא תיזקף לחובתו של המבקש). עוד צוין כי יש לזקוף לזכות המבקש את העובדה כי השיב סכום של 200,000 ש"ח לברנד חרף מצבו הכלכלי הקשה, את התנצלותו וכן את העובדה שביחס לעבירות המס - פעל המבקש להסיר את מחדליו עוד בשלב החקירה.

2. בהמשך למתן גזר הדין ביקש המבקש לאפשר לו זמן התארגנות כך שיתייצב לנשיאת מאסרו ביום 12.5.2019, ולאחר שנציגי המשיבה לא התנגדו לכך – קיבל בית המשפט המחוזי בקשה זו. בהמשך, הגיש המבקש ערעור לבית משפט זה, המכוון להכרעת הדין ולגזר הדין. בצד הערעור האמור הוגשה הבקשה שלפניי שבה עתר המבקש לעכב את עונש המאסר עד למתן פסק הדין בערעורו, וזאת נוכח טענותיו בערעור – המופנות בין היתר למחדלים בחקירתו – וכן בשל השיקולים הפרטניים המצטברים בעניינו ובהם בין היתר, גילו, מצבו הרפואי, עברו הנקי והשפעת מאסרו על משפחתו.

3. בדיון שהתקיים לפניי התנגדה המשיבה לבקשה. נטען כי אמנם תקופת המאסר שנגזרה על המבקש גבולית כך שקיימים מקרים אחרים שבהם נגזר עונש דומה ולא הובעה התנגדות מצד המשיבה לעיכוב תחילת המאסר, אולם בענייננו קיימים שיקולים נכבדים המטים את הכף לטובת דחיית הבקשה. המשיבה מדגישה כי המבקש השיב רק 40% מסכום הגניבה והעובדה כי ערעורו מכון גם נגד הרשעתו בדיון – מלמדת כי הבעת החרטה שלו לפני בית המשפט המחוזי וקבלת האחריות מצדו נעשתה מן השפה ולחוץ. לטענת המשיבה, בהתנהלות זו יש טעם לפגם, כך שהמבקש הפיק תועלת מקבלת האחריות בהליך קמא, שממנה הוא מבקש להתנער כעת. המשיבה מוסיפה כי בית המשפט התחשב בגזר הדין בשיקולים שעליהם מתבססת בקשתו הנוכחית, והעונש שנגזר עליו מקל יחסית. לבסוף נטען כי סיכויי הערעור – נגד הכרעת הדין וגזר הדין כאחד – נמוכים.

בתשובה לטענות בדבר קבלת האחריות של המבקש בהליך קמא, טענה באת כוח המבקש כי לזו ניתן משקל מוגבל; וכי המבקש לא חוזר בו מקבלת האחריות, ולראיה הסכם ההשבה שנחתם בינו לבין ברנד. עוד נטען כי חלק ניכר מטענות המבקש בערעורו נוגע לפגמים בחקירתו שהיה מקום להתחשב בהם בהחלטה על הרשעת המבקש.

4. לאחר שעיינתי בנימוקי הבקשה והאזנתי לטיעוני הצדדים בדיון שהתקיים לפניי הגעתי לכלל מסקנה כי יש לקבל את הבקשה. אכן, כפי שציינה בצדק המשיבה, אין מקום להתחשב – במסגרת החלטה על עיכוב ביצוע עונש מאסר בפועל – בתקופת המאסר "המשוכללת" לאחר החלטה עתידית אפשרית של ועדת השחרורים של בית הסוהר, ומישור הייחוס הרלוונטי לבחינת בקשות מעין זו שלפניי הוא העונש שאותו השית בית המשפט המחוזי בגזר הדין. בצד האמור, אין לחדד כי תקופת המאסר בפועל שהוטל על המבקש גבולית במובן זה שאילו לא יעוכב עונש המאסר, ערעורו עלול להתייתר. לכך יש להוסיף כי המבקש אדם מבוגר, ללא עבר פלילי ושמצבו הבריאותי אינו מהמשופרים; כי העבירות נושא הערעור דנן בוצעו לפני כ-13 שנים וכתב האישום הוגש רק בשנת 2015, לאחר שהחקירה בעניינו נמשכה כארבע שנים; וכי המבקש התייצב בדיונים בהליך קמא ללא קושי. ער אני לבעייתיות העולה מהתנהלותו של המבקש – אשר מחד גיסא הביע חרטה על מעשיו לפני בית המשפט המחוזי והצהיר כי קיבל אחריות עליהם, ומאידך גיסא מבקש לערער כעת על הרשעתו. ברם, בנסיבות העניין, איני רואה לתת לה משקל מכריע לחובת המבקש – בשלב הדיוני הנוכחי – וזאת נוכח המשקל המוגבל שניתן להיבט זה בגזר הדין (כמפורט לעיל) וכן בשים לב לדברי באת כוחו בדיון שלפניי, שהדגישה את קבלת האחריות מצד המבקש במישור היחסים בינו לבין ברנד, שקיבלו ביטוי בהסכם ההשבה. אציין, כי אין באמור כדי לחסום טיעוניה של המשיבה בהקשר זה בשלב בו יישמע הערעור על גזר הדין לגופו.

נוכח האמור מצאתי כי השיקולים התומכים בעיכוב ביצוע עונש המאסר גוברים על האינטרס הציבורי שבאכיפה מיידית שלו, וזאת מבלי שאטע מסמרות בסיכויי הערעור.

הבקשה מתקבלת אפוא כך שיעוכב עונש המאסר בפועל שהוטל על המבקש עד להכרעה בערעורו. צו עיכוב

היציאה מן הארץ והערבויות שנקבעו בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 16.9.2018 יעמדו בעינם עד להחלטה אחרת של בית משפט זה.

ניתנה היום, ל' בניסן התשע"ט (5.5.2019).

ש ו פ ט
